

Arrest

nr. 234 535 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. EL KHOURY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 december 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea en uw origine is Tigrinya. U werd in 1995 geboren te Adi Kayne, in zoba Debub. In september 2016 ontvluchtte u uw land van herkomst. Via Ethiopië, Soedan en Libië, reisde u naar Italië waar u in mei 2017 aankwam en uw verzoek tot internationale bescherming indiende. Via een relocatie-programma werd u drie maanden later overgebracht naar Cyprus. U werd er ondergebracht in een vluchtelingenkamp te Kofino waar u drie maanden verbleef en er u de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hierna trok u voor twee maanden naar Larnaca, dan voor twee maanden naar Nicosia, dan voor drie maanden naar het dorpje Kikki nabij Larnaca, en ten slotte voor zeven à acht maanden naar Limasol. U haalt aan dat u er gediscrimineerd werd omwille van uw huidskleur. Zowel in het dagelijks leven als in de mogelijkheden om zich te integreren of werk te vinden en in de werkomstandigheden, als ook om een woonplaats, medische zorgen, en opleidingen te krijgen, ondervond u discriminatie. Op 23/08/2019 reisde u per vliegtuig naar Frankrijk waarna u naar België kwam en er op 04/10/2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreest bij terugkeer naar Eritrea geïsoleerd te worden door de autoriteiten omdat u op illegale wijze uw land van herkomst heeft verlaten. U bent in het bezit van een identiteitskaart en internationaal paspoort uitgereikt door de bevoegde Cypriotische autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. heeft u in Cyprus de vluchtelingenstatus verkregen. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden (CGVS p. 4-5) dat u Cyprus heeft verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Italië. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt aan dat u in moeilijke levensomstandigheden verbleef op Cyprus, u kende o.a. problemen wat betreft racisme, werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie.

Inzake racisme haalt u aan (CGVS p. 6-7 & 9) dat Cyprioten u zeiden dat ze nog nooit een zwarte hadden gezien, enkel op tv, en als u werkte waren ze verwonderd, ze staarden u aan en beschouwden u niet als een menselijk wezen. Soms stond u te wachten op een bus en reed die gewoon voorbij. De toegang tot een discotheek werd u geweigerd en op bussen wilden mensen niet naast u staan.

Inzake werkgelegenheid haalt u aan (CGVS p. 4-7) dat u kon werken als er een tekort aan personeel was maar eens ze iemand vonden moest u weggaan. In Limasol werd u door een arbeidsbureau naar werkplaatsen gestuurd maar als u er zich aanbood zeiden ze dan vaak dat er geen werk was. De UN heeft uw getuigenis en deze van andere vluchtelingen die ook dergelijke problemen kenden, aangekaart bij de verantwoordelijken voor asiel in Cyprus. De UN meldde u echter dat ze er geen gehoor kregen en geen controle hadden op dit probleem. U werd soms door collega's beledigd maar daar gaf u niet om. Erger vond u dat u ook soms ten onrechte, op basis van valse beschuldigingen van collega's, werd ontslagen. Zo was u eens aan de slag in een hotel toen u op aangeven van collega's ervan beschuldigd werd geld uit de kassa te hebben gestolen. De bazin wou u naar de politie brengen maar haar zoon hield haar tegen en stelde voor de bewakingscamera te bekijken. Toen hieruit bleek dat een andere collega verantwoordelijk was bood de bazin haar excuses aan en kon u er blijven werken. Twee weken later werd u toch ontslagen omdat u de taal niet machtig was. Dit was ook al eens eerder om dezelfde reden gebeurd toen u werkte in een hotel in Larnaca. In Kittì vond u werk en diende u een tuin te snoeien. Toen de job gedaan was werd u meegedeeld dat u diende te stoppen met dit werk. U vond werk in de landbouw waar u 12 uur per dag diende bonen te oogsten maar u kreeg hier slechts 20€ per dag voor. U was eens aan het werk met een zaagmachine in een boom toen de collega die de ladder vasthield die loste en u bijna ten val kwam. De zaagmachine was stuk en u diende 200 € van uw loon af te staan. Gevraagd aan deze collega waarom hij niet diende te betalen zei hij u dat dit was omdat hij een Cyprioot was.

Inzake huisvesting haalt u aan (CGVS p. 4) dat u 3 maanden verbleef in een vluchtelingenkamp te Kofina waarna u voor 2 maanden door de asielinstanties en op hun kosten in een hotel in Larnaca werd ondergebracht. Toen u werk vond in Kittì kon u 3 maanden wonen in een container die aangepast was tot woning door uw werkgever. In Limasol verbleef u 7 à 8 maanden, tot aan uw vertrek naar België, in een huis dat u met anderen huurde.

Inzake onderwijs haalt u aan (CGVS p. 8) dat u er geen lessen kon volgen om de taal te leren. Er was een school waar men de taal kon leren maar deze lessen kosten 60€ per week. U kon zich ook niet aanbieden op deze school omdat de lessen overdag waren en u diende te gaan werken. U probeerde de lokale taal te leren via het internet en via boeken, maar u bleef problemen kennen om de taal onder de knie te krijgen.

Inzake gezondheidszorg haalt u aan (CGVS p. 9) dat u door de warmte en de stress eens het bewustzijn had verloren. U bood zich aan bij 2 hospitalen maar ze weigerden u medicijnen te geven. Sindsdien weigerde u nog een beroep te doen op een hospitaal. U ging naar de apotheek en kocht er medicijnen. Gevraagd of u geen beroep kon doen op een privé-arts stelt u dat u niks anders kende dat de hospitalen en de apotheek. U stelt dat de hospitalen weigerden een zieke Ethiopiër te behandelen, en dat toen hij bijna niet meer kon bewegen het hospitaal hem opnam maar de dokters zeiden dat ze niks konden doen omdat hij kanker had en zou sterven, hetgeen echter een louter blote bewering.

Inzake integratie haalt u aan (CGVS p. 9-10) dat u zich er geïsoleerd voelde terwijl u zich nochtans probeerde aan te passen aan de levensstijl van het land.

Er dient te worden opgemerkt dat deze problemen, indien ze al verzwaard werden door uw huidskleur, hooguit als vormen van discriminatie kunnen worden beschouwd en niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In uw relaas hieromtrent kon immers geen aanwijzing van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Cypriotische autoriteiten of door derden worden gevonden.

Bovendien kan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Cypriotische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in de moeilijkheden die u er ondervond op te treden en bescherming te bieden. U heeft immers zichzelf nooit gericht tot de bevoegde Cypriotische autoriteiten (zie CGVS p. 6-7, 9) om deze vormen van racisme en discriminatie aan te kaarten. Uw motivering dat u niet wist waar u moest heen gaan of wat u diende te doen, is uiteraard onafdoende. Het gegeven dat een vriend van u die niet werd uitbetaald een klacht wou indienen bij de politie, er werd meegedeeld dat ze hem niet gingen helpen omdat zij niet verantwoordelijk waren en toen hij vroeg waar hij dan wel heen moest ze louter zeiden dit niet te weten, dat het hun zaak niet was, is evenzo onafdoende. Eventuele foutieve handelingen van individuele ambtenaren van veiligheidsdiensten kunnen niet worden gelijkgesteld met een georganiseerde vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade op het niveau van de Staat. Een dergelijk persoon is geen vertegenwoordiging van het hele machtsapparaat van Cyprus en derhalve volstaat uw uitleg niet om het niet inroepen van bescherming van de autoriteiten te rechtvaardigen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Cyprus loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet. Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“Vijftien werkdagen nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde aan het CGVS, was het CGVS niet meer bevoegd om dergelijke beslissingen tot “niet-ontvankelijk verzoek” te nemen. Het CGVS beschikt dus slechts over vijftien werkdagen om een dergelijke beslissing te nemen. In artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van het tegenwoordig tijd: na het verstrijken van de termijn van vijftien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet het beslissingen “ten gronde” nemen. Dit was niet het geval in casu. Verzoekers’ asielaanvraag werd ingediend op 04.10.2019 en zijn dossier werd overdracht naar het CGVS op 25.10.2019. De bestreden beslissing werd pas op 23.12.2019 genomen, dwz meer dan vijftien werkdagen laten. De termijn van vijftien werkdagen is vastgesteld in de wet in het belang van de asielaanvrager, daar deze verhindert de passiviteit van de administratie en versnelt de behandeling van de asielprocedure. De Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarvan artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet de nationale omzetting is, luidt als volgt: “(18) Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling.”

Artikel 31.2. van de Richtlijn : “2. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling.” Zelfs bestaat er geen expliciete sanctie in de Vreemdelingenwet voor het geval waarin de wettelijke termijn niet nagekomen wordt door de administratie, mag men het volgende niet buiten beschouwing laten: het CGVS is niet meer bevoegd om beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na het aflopen van de voorzien wettelijke termijn. Verzoeker wordt benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen, en niet een beslissing ten gronde, daar de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen). Deze nadelige gevolgen zijn in strijd met het verdedigingsrecht, de toegang tot een eerlijke beroepsprocedure, en de recht om een doeltreffende asielprocedure. Die zijn van openbare orde. Toelaten om het CGVS na vijftien werkdagen nog een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen, vormt een onwettelijke aantasting aan deze rechten. De termijn van vijftien werkdagen mag zeker niet verlengd worden. Het vormt een substantiële onregelmatigheid, die ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissingen moet leiden.”

In een tweede middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna : EVRM); artikelen 1 tot 4 en artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest); artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende

gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna, "Richtlijn 2013/32/EU"); de artikelen 48/3 tem 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de formele en materiële motiveringsplichten verankerd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Na het citeren van de bepalingen waarvan hij de schending aanvoert argumenteert verzoeker als volgt. *"De motiveringsplichten verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden. Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Na onderzoek het geheel van de gegevens in zijn administratief is verwerende partij van oordeel dat het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat "uit de documenten in uw administratief dossier" dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker een internationale bescherming kreeg te Cyprus. Verder is verwerende partij van oordeel dat verzoeker niet bewezen heeft dat de bescherming die hij in Cyprus gekregen heeft niet actueel of ontoereikend zou zijn. Verzoeker heeft niet bewezen dat hij Cyprus heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reeel risico op het lijden van ernstige schade. Dit middel heeft als doel de door het CGVS gemaakte analyse van verzoekers' asielaanvraag aan te vechten en te bewijzen dat in tegenstelling tot wat het CGVS vaststelt in de beslissing, verzoeker consistente verklaringen heeft gemaakt en pertinente elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat Cyprus hem geen effectieve en toereikende bescherming kan geven. De situatie in Cyprus voor erkende vluchtelingen is zo rampzalig dat het niet kan worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de Europese normen, zodat de aanvraag van de aanvrager in België niet "niet-ontvankelijk" kan worden verklaard. Verwerende partij maakt een beoordelingsfout wanneer hij de moeilijke levensomstandigheden van verzoeker in Cyprus rechtvaardigt met het feit dat er "verschillen zich kunnen voordoen" tussen de lidstaten. Er is geen sprake van "verschillen" maar van omstandigheden die absoluut niet aanvaardbaar zijn in Europa. In hoofdorde vraagt verzoekende partij dat hem de vluchtelingenstatus wordt erkend. In ondergeschikte orde vraagt verzoekende partij dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekende partij dat de beslissing vernietigd wordt".*

In een afdeling getiteld "Juridisch kader en rechtspraak" citeert verzoeker de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de Opvangwet:

"Gezien dit weerlegbaar vermoeden dat het betrokken derde land veilig is en hij er de vluchtelingenstatus kan verzoeken, wordt voor deze categorie van asielaanvragen een versnelde procedure uitgewerkt, waarbij de Commissaris-generaal sneller tot een beslissing kan komen, wat een gunstig effect zal hebben op de uit- stroom van verzoeken om internationale bescherming. Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvanke- lijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft ver- kregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermings- status. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt op- geheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "nietinoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming. (Doc 54 2548/001, 22 juni 2017, p. 107, <https://www.lachambre.be/FLWB/PDF/54/2548/54K2548001.pdf>). Indien de EU-lidstaat die internationale bescherming heeft verleend, deze bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer legt door de vluchteling een levensstandaard te bieden die verenigbaar is met de menselijke waardigheid, en derhalve in overeenstemming met artikel 3 van het EYRM en artikel 4 van het EU-Handvest, moet de door artikel 57/6, lid 3, van de wet van 1980 en artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn geboden mogelijkheid worden uitgesloten, overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie. Onlangs, op 19.3.2019, heeft het Europees Hof van Justitie in twee zaken (zaak C-163/17, Abubacarr Jawo en de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov) een arrest gewezen over de vraag of artikel 33, lid 2, sub a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelogd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat de bij deze bepaling verleende bevoegdheid om een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-

ontvankelijk te verklaren op grond dat een andere lidstaat de verzoeker reeds (subsidiare) bescherming heeft verleend, wanneer de levensomstandigheden van personen die (subsidiare) bescherming genieten in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten of niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk MI van de erkenningsrichtlijn". Verzoeker citeert vervolgens paragrafen 83 t.e.m. 93 van het arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie en stelt "Met andere woorden, volgens het Hof verhindert het risico dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt blootgesteld zou worden aan een situatie van "extreme materiële ontbering" - waardoor de persoon in een situatie van dermate ernstige aard wordt gebracht dat deze kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling – zijn overdracht naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend. Het Hof voegt hieraan toe dat de asielautoriteiten dit risico moeten beoordelen "op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie". Hij stelt dat dezelfde redenering wordt ontwikkeld in de zaak Abubacarr Jawo van 19 maart 2019 en citeert vervolgens paragrafen 87 en 88 van dit arrest". Verder verwijst verzoeker naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 207.567 van 8 augustus 2018; nr. 211.557 van 18 oktober 2018 en nr. 228.238 van 30 oktober 2019 en stelt dat "Het inroepen dat het enkel wanneer er sprake is van systematische onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming dat de drempel van artikel 3 EYRM is overschreden en het verwijzen naar het arrest Mohammed Hussein t. Nederland en Ita/iie van de EHRM is niet pertinent en gedateerd. Er is geen sprake van verzoekers van internationale bescherming maar van erkende vluchtelingen in casu".

Met betrekking tot de situatie van "extreme materiële ontbering" in Cyprus argumenteert verzoeker als volgt:

"De situatie van de verzoeker in Cyprus in strijd is met de meest fundamentele rechten en in strijd is met de Europese normen, zodat er geen sprake kan zijn van een echte "vluchtelingenstatus" in de zin van de toepasselijke normen. Verzoeker was is een extreme materiele ontbering toen hij in Cyprus leefde. Verwerende partij verklaart dat verzoeker "deze problemen", niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming kunnen worden beschouwd. Verwerende partij had moeten onderzoeken als de situatie van verzoeker in Cyprus hem leidde tot een extreme materiele ontbering en niet onderzoeken als er sprake is van vervolging zoals in de zin van de vluchtelingenconventie. Er moet worden opgemerkt dat de vaststellingen van verwerende partij niet op een objectieve bron zijn gestoeld. In het administratieve dossier van verzoeker is immers geen enkel document opgenomen met betrekking tot de rechten en voordelen die in verband zijn met de vluchtelingenstatus in Cyprus, noch met betrekking tot de kwestie van de doeltreffendheid van de rechten en voordelen die in theorie aan de begunstigden van deze status zouden worden toegekend. Alle informatie uit actuele en betrouwbare bronnen die door de raadvrouw van verzoeker worden geraadpleegd over de rechten en voordelen die aan personen die internationale bescherming genieten in Cyprus worden toegekend zijn uiterst zorgwekkend en kunnen leiden tot een extreme materiele ontbering. Verzoekers' asielaanvraag werd niet op een minutieuze wijze onderzocht. Objectieve bronnen stellen vast dat : Discriminatie wijdverspreid is in Cyprus, zoals verzoeker ingeroepen heeft : "En mai, le Comité des Nations unies pour l'élimination de la discrimination raciale a exprimé des préoccupations quant aux possibilités limitées de trouver un emploi pour les demandeurs d'asile vivant sur file, à l'insuffisance des aides sociales que ces personnes reçoivent et au manque de structures d'accueil. Le Comité a également souligné les difficultés d'accès aux services rencontrés par les demandeurs d'asile vivant dans le centre d'accueil et d'hébergement pour personnes en quête d'une protection internationale de Kofinou, la seule structure d'accueil officielle de l'île pour les demandeurs d'asile. En septembre, l'ONG Future Worlds Center a alerté les autorités sur la nécessité d'établir un plan d'accueil d'urgence, notamment pour pouvoir faire face à une éventuelle augmentation du nombre de personnes réfugiées arrivant par voie maritime. Selon l'agence de l'ONU pour les migrations, 851 personnes sont arrivées par bateau à Chypre entre janvier et novembre 2017, contre 345 l'année précédente. (Vrije vertaling : - "In mei heeft het VN-comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie zijn bezorgdheid geuit over de beperkte arbeidsmogelijkheden voor asielzoekers die op het eiland wonen, de ontoereikende sociale bijstand die zij ontvangen en het gebrek aan opvangvoorzieningen. Het Comité heeft ook gewezen op de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot diensten in het opvang- en opvangcentrum voor personen die internationale bescherming zoeken in Kofinou, de enige officiële opvangfaciliteit voor asielzoekers op het eiland.

In september heeft de NGC) Future Worlds Center de autoriteiten gewezen op de noodzaak om een noodopvangplan op te stellen, met name om het hoofd te kunnen bieden aan een mogelijke toename van het aantal vluchtelingen dat over zee aankomt. Volgens het YN-migratieagentschap zijn tussen

januari en november 2017 851 mensen per boot in Cyprus aangekomen, tegen 345 het jaar daarvoor. (Rapport Amnesty — stuk 3) De toegang tot de politie en tot hun bescherming is erg moeilijk voor “vreemdelingen” : “En avril, la Cour européenne des droits de l’homme a estimé que la médiatrice chypriote et le mécanisme national chargé de recevoir les plaintes visant la police n’avaient pas enquêté efficacement sur les allégations selon lesquelles des mauvais traitements auraient été infligés à un ressortissant kenyan lors de son expulsion en mars 2007 (Thuo c. Chypre). La Cour a également jugé que les conditions de détention de cette personne à la prison centrale de Nicosie équivalaient à un traitement dégradant. Fin août, un ressortissant turc âgé de 60 ans a affirmé avoir été maltraité par un policier à l’extérieur et à l’intérieur d’un poste de police se trouvant à proximité d’un point de passage officiel de la zone tampon contrôlée par les Nations unies. À la fin de l’année, cette affaire faisait toujours l’objet d’une enquête du mécanisme national chargé de recevoir les plaintes visant la police. (Vrije vertaling : In april oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de Cypriotische ombudsman en het nationale klachtenmechanisme van de politie de beschuldigingen van mishandeling van een Keniaanse onderdaan tijdens zijn uitzetting in maart 2007 (Thuo tegen Cyprus) niet effectief had onderzocht. Het Hof oordeelde ook dat de omstandigheden van de detentie van deze persoon in de centrale gevangenis van Nicosia neerkomen op een vernederende behandeling. Eind augustus beweerde een 60-jarige Turkse onderdaan mishandeld te zijn door een politieagent buiten en binnen een politiebureau in de buurt van een officiële doorgangspost in de door de VN gecontroleerde bufferzone. Aan het eind van het jaar werd de zaak nog steeds onderzocht door het nationale klachtenmechanisme van de politie.) (Amnesty rapport — stuk 3) De stroom van vluchtelingen de recente jaren werd niet goed behandeld door de Cypriotische overheden : “The rise in numbers is straining the reception system, leading to homelessness and leaving people vulnerable to trafficking and sexual exploitation. “You have more and more people living in the streets who have no access to shelter, no access to food ... If we continue to see this increase in numbers it is a question of a few months before it becomes a reception crisis,” said Katja Saha, UNHCR representative in Cyprus. Kofinou, which can host up to 350 people, is already full. The government is planning to build two new centers that would bring the total to 1,000 places, but this will only marginally improve things. There are also fears that the increasing migrator}- pressure will fuel populism. Elam, a far-right party founded in 2008 as a spinoff of Greece’s Golden Dawn, won 8.25 percent of the vote in May’s European election — up from 2.69 percent in 2014, but still not enough to win a seat in the European Parliament. “They kept banging on the issue of migration. It became their Trojan horse ... Many people agree with the idea that we need some quota, some kind of limit,” said Charis Psaltis, associate professor of social and developmental psychology at the University of Cyprus. Most Cypriots support the idea that there should be a limit on how many refugees can be let in, and that once this limit is reached no more should be accepted, according to a study by UNHCR polling Greek and Turkish Cypriots. A majority also reject the idea of permitting refugees to obtain citizenship after living in Cyprus for more than five years. “If we don’t do something radically and now, the situation regarding the rise of populism in Cyprus cannot be avoided, and it’s very dangerous,” said Petrides. (Vrije vertaling : “De toename van de aantallen leidt tot een druk op het opvangsysteem, wat leidt tot dakloosheid en het kwetsbaar maken van mensen voor mensenhandel en seksuele uitbuiting. “Je hebt steeds meer mensen op straat die geen toegang hebben tot onderdak, geen toegang tot voedsel... Als we deze toename van het aantal mensen blijven zien, is het een kwestie van een paar maanden voordat het een opvangcrisis wordt”, aldus Katja Saha, UNHCR-vertegenwoordiger op Cyprus. Kofinou, die tot 350 mensen kan opvangen, zit al vol. De regering is van plan om twee nieuwe centra te bouwen die het totaal op 1.000 plaatsen zouden brengen, maar dit zal de zaken slechts marginaal verbeteren. Ook wordt gevreesd dat de toenemende migratiedruk het populisme zal aanwakkeren. Elam, een extreemrechtse partij die in 2008 werd opgericht als een spin-off van de Griekse Golden Dawn, won 8,25 procent van de stemmen in de Europese verkiezingen van mei - een stijging van 2,69 procent in 2014, maar nog steeds niet genoeg om een zetel in het Europees Parlement te winnen. “Ze bleven maar knallen over de kwestie van de migratie. Het werd hun Trojaanse paard... Veel mensen zijn het eens met het idee dat we wat quota nodig hebben, een soort limiet,” zei Charis Psaltis, associate professor in de sociale en ontwikkelingspsychologie aan de Universiteit van Cyprus. De meeste Cyprioten steunen het idee dat er een limiet moet zijn voor het aantal vluchtelingen dat kan worden binnengelaten, en dat als deze limiet eenmaal is bereikt, deze niet meer moet worden geaccepteerd, volgens een studie van de UNHCR-stemming van Grieks- en Turks-Cyprioten. Een meerderheid verwerpt ook het idee om vluchtelingen toe te staan het staatsburgerschap te verkrijgen na meer dan vijf jaar in Cyprus te hebben gewoond. “Als we niet iets radicaals doen en nu, kan de situatie met betrekking tot de opkomst van het populisme op Cyprus niet worden vermeden, en dat is zeer gevaarlijk”, aldus Petrides) (Stuk 4) Al de verklaringen van verzoeker komen overeen met de algemene situatie in Cyprus : discriminatie, racisme, onmogelijkheid om hulp te krijgen bij de overheden, geen basisrechten, enz. Verzoeker is gevlucht uit Cyprus omdat hij in een situatie van extreme materiële ontbering zat.”

Verzoeker besluit dat hij gevaar loopt en terecht ernstige schade vreest in Cyprus. Hij stelt dat *“deze ernstige schendingen nemen de vorm aan van onmenselijke en vernederende behandelingen die hij reeds tijdens zijn verblijf heeft ondergaan en die hij opnieuw kan ondergaan als hij terugkeert naar Cyprus, gezien de hierboven genoemde tekortkomingen en risico's. Aangezien de asielzoeker niet in aanmerking komt voor de "vluchtelingenstatus" in Cyprus en vreest voor schendingen van zijn meest fundamentele rechten daar, zonder de mogelijkheid van effectieve bescherming, moet zijn asielaanvraag worden geanalyseerd in het licht van de angsten die hij in Eritrea heeft en moet hij als vluchteling in België worden erkend en de "vluchtelingenstatus" worden toegekend. De risico's die hij in Eritrea loopt omwille van zijn desertie van de militaire dienst en het illegaal verlaten van het land zijn bekend en vormen een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie”*.

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro-deo;
3. Amnesty Rapport 2018;
4. Artikel Politico, *“Cyprus' refugee crisis risks boiling over”*, 7.10.2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatie richtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punten 63-65, 67-70).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale*

bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat “[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90) en dat “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat

zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91).

2.4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ aanduidt voor verzoeker alsook CY1(...) wat volgens de informatie toegevoegd door het CGVS in het administratief dossier (Nota betreffende Eurodac Hit “M” van 12 oktober 2018) betekent dat hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Cyprus. Hoewel in de bestreden beslissing, geen informatie is opgenomen over de datum van erkenning, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zelf verklaart dat hij een beschermingsstatus heeft verkregen in mei 2018 (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder blijkt uit het administratief dossier niet, noch wordt door verzoeker aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven. De Raad wijst er op dat uit artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat verblijfsvergunningen uitgereikt aan personen die internationale beschermingsstatus genieten beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Evenwel is dat niet het geval voor de toegekende (vluchtelingen of subsidiaire beschermings-) status die in principe geldig blijft zolang de nood aan internationale bescherming blijft bestaan en die slechts kan worden ingetrokken of beëindigd indien de voorwaarden in artikel 14 dan wel artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn vervuld zijn, waarbij de bewijslast bij de overheid ligt, en mits het naleven van een aantal procedurele waarborgen, waaronder het recht om gehoord te worden en toegang tot een effectief rechtsmiddel (zie artikelen 44 t.e.m. 46 van de Asielprocedurerichtlijn). De Raad stelt vast dat niet uit het administratief dossier blijkt, noch door verzoeker wordt aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven of dat de Cypriotische wetgeving op dit vlak strijdig zou zijn met de verplichtingen onder het EU asielacquis.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen informatie verstrekt waaruit blijkt dat personen die voorheen een internationale beschermingsstatus hebben verworven in Cyprus, die dit land verlaten hebben maar wiens verblijfsvergunning ondertussen verstreken is, ernstige problemen zouden ondervinden om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen of deze te verlengen. Naar het oordeel van de Raad stelt de bestreden beslissing terecht dat kan worden aangenomen dat *“zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen”*. De Raad stelt ook vast dat verzoeker de bestreden beslissing op dit punt niet betwist en dat deze vaststellingen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motivering over.

2.4.3. Verzoeker voert vooreerst aan dat het CGVS niet meer bevoegd is om beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek te nemen na afloop van de voorziene wettelijke termijn van vijftien werkdagen en stelt hieromtrent in essentie dat *“in artikel 57/6 Vw heeft de wetgever gebruik gemaakt van de tegenwoordige tijd: na het verstrijken van de termijn van vijftien werkdagen moeten de bedoelde beslissingen worden getroffen en mag het CGVS niet meer weigeren om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en moet het beslissingen “ten gronde” nemen”*; en dat *“verzoeker wordt benadeeld door het feit dat het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen en niet een beslissing ten gronde, daar de beroepstermijn bijzonder kort is (slechts 10 dagen ipv 30 dagen)”* en dat *“het een substantiële onregelmatigheid vormt”*. De Raad stelt vast volgens artikel 57/6 § 3, 2° lid van de Vreemdelingenwet de *“in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien dagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*. Uit het administratief dossier blijkt dat *in casu* het verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 4 oktober 2019, dat het dossier werd overgemaakt aan het CGVS op 25 oktober 2019 en dat de bestreden beslissing dateert van 23 december 2019, i.e. iets minder dan twee maanden nadat het dossier werd ontvangen door het CGVS. De Raad kan evenwel verzoeker niet bijtreden in zijn stelling dat door het verstrijken van de in de wet voorziene termijn, die hier inderdaad overschreden werd, de commissaris-generaal niet langer bevoegd zou zijn een beslissing niet-ontvankelijk verzoek te nemen op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De Raad wijst er op dat de in deze wetsbepaling vastgestelde termijnen, termijnen van orde zijn en dat, zoals verzoeker terecht opmerkt, de wet geen sanctie voorziet in geval de commissaris-generaal deze termijnen niet naleeft en dus geenszins als een vervaltermijn kan beschouwd worden. Er kan uit het verstrijken van de wettelijke termijn, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dan ook niet worden afgeleid dat, nadat deze wettelijke termijn verstreken is, de commissaris-generaal niet langer bevoegd zou zijn om in deze

verzoeken toepassing te maken van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet, wat een facultatieve bevoegdheid blijft voor de commissaris-generaal. Voor zover verzoeker aanvoert dat door een niet-ontvankelijkheidsbeslissing te nemen buiten de wettelijk voorziene termijn hij wordt benadeeld omdat de beroepstermijn in dergelijke gevallen zeer kort is wijst de Raad er op dat de beroepstermijnen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal vastgelegd in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet van openbare orde zijn en dat de omstandigheid dat geen beslissing werd genomen binnen de wettelijke termijn op zichzelf niet kan leiden tot de vaststelling van een nood aan internationale bescherming. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdig een verzoekschrift heeft ingediend tegen de bestreden beslissing en hierin een aantal middelen tegen deze beslissing ontwikkelt en verder niet aantoonde welke elementen hij niet heeft kunnen aanvoeren door de beroepstermijn. Verzoeker toont dan ook niet aan welke nadeel hij zou hebben ondervonden van het feit dat de bestreden beslissing werd genomen na het verstrijken van de in artikel 57/6 § 3, 3^e lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Er kan derhalve geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld worden in bestreden beslissing die niet door de Raad kan worden hersteld.

2.4.4. Verzoeker voert verder aan dat hij *“consistente verklaringen heeft gemaakt en pertinente elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat Cyprus hem geen effectieve en toereikende bescherming kan geven”* en dat hij *“in een situatie van materiële ontbering was toen hij in Cyprus leefde”* en verwijst daarvoor naar het hoger geciteerde arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ, een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een rapport van Amnesty International van 2018 en een artikel in Politico van 7 oktober 2019. Hij stelt dat het CGVS had moeten onderzoeken of de situatie van verzoeker in Cyprus hem in een situatie van extreme materiële ontbering heeft geleid en merkt op dat *“de vaststellingen van verwerende partij niet op een objectieve bron zijn gestoeld”* en dat in het administratieve dossier *“geen enkel document is opgenomen met betrekking tot de rechten en voordelen die in verband zijn met de vluchtelingenstatus in Cyprus, noch met betrekking tot de kwestie van de doeltreffendheid van de rechten en voordelen die in theorie aan de begunstigden van deze status worden toegekend”*.

De Raad stelt met verzoeker vast dat het administratief dossier geen landeninformatie bevat en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op enerzijds de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en anderzijds op de vaststelling dat de basisrechten van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet in Cyprus er gegarandeerd worden en dat niets er op wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Voor zover verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet had moeten onderzoeken of er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, herinnert de Raad er aan dat het doel van de procedure erin bestaat na te gaan of de verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming en dat dit in het geval van een verzoek door een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat dit in de eerste plaats moet worden beoordeeld ten opzichte van de staat die reeds een internationale beschermingsstatus heeft toegekend. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen feiten aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet in Cyprus en dat de bestreden beslissing dan ook op pertinente gronden die steun vinden in het administratief dossier stelt dat *“Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Cyprus loopt”*. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet betwist en neemt deze over.

Waar een verzoeker om internationale bescherming die reeds in een andere EU lidstaat internationale bescherming geniet, zich beroept op de moeilijke levensomstandigheden in die EU lidstaat zoals in deze het geval is, moet ingevolge het hoger geciteerde arrest *Ibrahim e.a.* ook nagegaan worden of hij ingevolge de voorzienbare levensomstandigheden in deze lidstaat zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie omdat hij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van de Cypriotische autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om en gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Zoals hoger aangehaald moet *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te*

tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar bronnen die als objectief kunnen worden bestempeld, met name Amnesty International en Politico en dat hij met verwijzing naar deze bronnen stelt dat *“discriminatie wijdverspreid is in Cyprus”,* dat *“de toegang tot de politie en toe hun bescherming erg moeilijk is voor vreemdelingen”* en dat *“de stroom van vluchtelingen de recente jaren niet goed behandeld werd door de Cypriotische overheden”.* Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat hij, nadat hij erkend werd als vluchteling *“2 maanden in een hotel”* verbleef dat *“door de asielinstanties”* werd betaald (gehoorverslag CGVS, p. 4), hij daarna *“2 maanden in Nicosia”* verbleef maar dat *“de eigenaar huur vroeg en ze dit niet konden betalen”,* dat hij *“3 maanden in Kitti”* verbleef *“in een metalen container die was aangepast om in te wonen”* en daarna tot zijn vertrek naar Frankrijk *“in Limasol”* woonde, waar hij woonde bij *“12 mensen van India, ze hadden drie slaapkamers”* en hiervoor *“250 €/m”* betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder verklaarde hij dat hij kort werkte onder meer in een hotel waar hij 500 € per maand verdiende maar waar hij na 1 maand moest stoppen omdat hij de taal niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 4), bij een fruitbedrijf en een bedrijf waar hij bomen kapte (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud veelvuldig het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie waardoor hij moest stoppen met werken (gehoorverslag CGVS, p. 5) onder meer toen hij als tuinman werkte (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat hij er vals van beschuldigd werd zijn job niet te doen in het hotel waar hij werkte (gehoorverslag CGVS, p. 5) en ten onrechte 200 euro loon werd afgehouden omwille van een houtzaag die gebroken was door de fout van iemand anders (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Uit zijn verklaringen inzake zijn moeilijkheden inzake huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt blijkt niet dat verzoeker zich in een situatie van extreme materiële deprivatie bevond in Cyprus noch dat hij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer, gelet op het feit dat verzoeker er 2 jaar verbleef vooraleer naar België te komen en zich via verschillende jobs een inkomen verzekerde dat hem in staat stelde minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen, wat ook bevestigd wordt door verzoekers verklaring ter terechtzitting dat hij 700 € per maand ontving van de Cypriotische autoriteiten. Ook de bronnen waarnaar verzoeker verwijst leiden niet tot een andere conclusie. Zo verwijst het Amnesty International rapport naar een verklaring van het VN Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie die enkel betrekking heeft op de situatie van verzoekers om internationale bescherming maar geen licht werpt op de situatie van personen, zoals verzoeker, die reeds een internationale beschermingsstatus hebben gekregen in Cyprus en handelt ook het artikel in Politico over de toenemende druk op het opvangsysteem voor asielsezoekers in Cyprus en niet over de toegang van personen die internationale bescherming genieten tot sociale voorzieningen, huisvesting, de arbeidsmarkt of gezondheidszorg.

Uit de door verzoeker neergelegde documenten en bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat verzoeker geen toegang zou kunnen krijgen tot medische verzorging in Cyprus als persoon die in dat land internationale bescherming heeft gekregen noch doet hij daardoor van een bijzondere kwetsbaarheid blijken.

Verder wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Cyprus betreffende toegang tot socio-economische rechten en sociale voorzieningen in beginsel de omstandigheden van de Cypriotische onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Cypriotische onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Verzoeker toont dit niet aan.

Waar de Raad kan aannemen dat verzoeker met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme werd geconfronteerd tijdens zijn verblijf in Cyprus en hieronder leed, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit zijn verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat hij hierdoor werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.*. Verder toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten tegen uitingen van racisme aan zijn persoon nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen bij de autoriteiten maar zich enkel wendde tot de leidinggevendenden van de bedrijven waar hij werkte. Ook de enkele verwijzing naar de opkomst van de partij ELAM, een spin-off van de partij Golden Dawn in Griekenland, in het Politico-artikel kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn afkomst en huidskleur dermate aan uitingen van racisme dreigt te worden onderworpen dat hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar arresten van de Raad van augustus en oktober 2018 en oktober 2019 verwijst met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming in Griekenland verkregen hadden, herinnert de Raad er aan dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben en stelt de Raad vast dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de verzoekers in de desbetreffende arresten.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer in Cyprus zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie omdat hij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van Cypriotische autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Een schending van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.5. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET